

Elokuvaohjaaja JP Siili:

Hyvät muistot Haagasta

Haagalainen-lehti tapasi elokuvaohjaaja käsikirjoittaja JP Siilin haastattelun merkeissä hänen lapsuutensa ja nuoruutensa maiseissa Maria Jotunin tiellä ja Pohjois-Haagan yhteiskoulun kulmilla. Molemmista JP Siili kertoo hänelle jääneen erittäin mukavat muistot ja erityisesti koulusta myös elinikäisiä kavereita.

JP Siili, "oikealta" nimeltään **Jukka-Pekka Siili**, on syntynyt Haagasta ja tunnettu erityisesti kahden pitkän elokuvan "Hymypoika" vuodelta 2003 ja "Ganes" ohjaajana. Molemmat herättivät ansaittua huomiota ja erityisesti vuonna 2007 ensi-iltaan tullut Hurriganes-bändin tarinan sen rumppalin Remun kautta kertova "Ganes" toi hänelle mainetta. JP Siilin tuorein elokuva "Blackout" tuli ensi-iltaan vuonna 2008. Näiden kolmen pitkän elokuvan lisäksi hän on tehnyt mm. minisarjoja televisiolle, näistä tunnetuimpia lienevät "Juulian totuudet" ja "Maan mitta".

Mitenkäs tämä sinun haagalaisuutesi kanssa oikeasti on, JP Siili?

Synnyin Haagaan, mutta muutin vanhempieni mukaan muutamaksi vuodeksi Maunulaan, jossa ehdin käydä vuoden kansakoulua. 1970-luvun alussa muutin takaisin Haagaan, Maria Jotunin tie kymppiin. Alue oli tuolloin aivan uutta, elementtikerrostaloja vanhan Haagan kyljessä.

Minkälainen alue oli tuolloin ja minkälaisia muistoja siitä on?

Talot olivat uusia ja ihmiset myös, kaikki aloittelivat nollapisteestä. Kaveripiirit syntyivät tietenkin sen mukaan missä asuttiin ja käytiin koulua. Itse alue oli nuorelle pojalle mukava, hyvät yhteydet ja Pirkkola urheilumah-



Pohjois-Haagan yhteiskoulussa tuli käytyä oppikoulu, muistelee elokuvaohjaaja JP Siili. Comeback tapahtui kun ohjasin siellä "Ganes" -elokuvan yhden kohtauksen. Kuvat KK.

dollisuuksineen vieressä. Kävin oppikoulun läheisessä Pohjois-Haagan yhteiskoulussa, jossa viihdyin hyvin. Moni opettaja on jäänyt mieleen, Nitot, Satskit, Selviset ja Amit, muiden muassa. Asuin aivan koulun aidan vieressä, ainakin lukiossa taisin olla se eniten myöhästelevä oppilas.

Kaveripiirejä minulle syntyi tuolloin kaksi, uusien talojen porukka, ja koulukaverit. Pihaporukan kanssa alkoi tulla sekalaista törmäilyä virkavaltaan, ja hivuttauduin siitä sivuun. Koulukaveriporukasta muodostui tiivis, jopa niin, että edelleen Haagan Pojat tapaa perheineen useaan kertaan vuodessa, seuraavan kerran vappuna. Heinäkuinen poikien mökki-keikka saattaa olla jopa juhlan paikka, ettei ole jo kolmaskymmenes.

Mitenkäs elämä jatkui Pohjois-Haagan yhteiskoulun jälkeen ja mistä kiinnostus elokuvatekoon tuli?

Kirjoitusten jälkeen pyrin ja pääsin Helsingin kauppakorkeakouluun, niin kuin pienyrittäjäperheestä sopivaa olikin. Alan opiske-

lu ei kuitenkaan imaissut mukaansa, tuntui että jotain on pielessä. Perheyrittäjien konkurssi sai miettimään asiat perusteellisesti uusiksi, ja kun jostain tupsahti tieto siitä, että Suomessakin koulutetaan elokuva-alalle, ajatus tuntui heti oikealta. Viikon verran valvoin yöt miettien, voinko hypätä varmastakin ekonomitulevaisuudesta tavoittelemaan sirkushommia, päätin että voin - ja sainkin opiskelupaikan heti viidennellä yrityksellä.

Elokuva oli kiinnostanut minua jo kouluaikana, parhaimmillaan kävin katso-

massa yli 100 elokuvaa vuodessa elokuvateatterissa, videoitahan tuolloin ei vielä ollut. Elämäni ensimmäinen elokuvakokemus oli Buffalo Billistä kertonut leffa Kino Aritassa. Kino Aritaan liittyy muisto siitäkin, kun tein niporukassa kikkailtiin itseämme katsomaan "Emmanuel", kilttiä pehmo-pornoelokuvaa. Onnistui lipputiskillä taiseksi olla myyjällä hymyssä pitelemistä - ja siitä riitti elvisteltävää niille, jotka eivät olleet samaan rojonneet. Maailma on muuttunut tuossakin suhteissa aikasen paljon, monet



Maria Jotunin tie kymmissä asuin ja niiltä kulmilla oli kaveripiirini 1970-luvun alusta alkaen.

mainoksetkin ovat yhtä tuhmia kuin oli tuo kohuelokuva ja muutamalla klikkauksella voi kuka tahansa löytää katseltavakseen mitä tahansa. Kaukana on se aika, jolloin paljaan rinnan näkemiseen joutui ponnistelemaan urakalla.

Erityisesti minuun vaikuttivat amerikkalaiset, vahvojen tarinoitten elokuvat. Huippuja olivat mm. Sam Peckinpahin "Hurja joukko" ja Stanley Kubrickin "Kellopele appelsiini". Kellopeleä katsellessa tuli ensimmäistä kertaa mieleen, että kankaalla tapahtuu jotain, mikä on jonkun yritystä sanoa minulle jotakin, elokuvan tarinan ja henkilöitten kautta. Se joku taisi olla ohjaaja.

Elokuvantekoon sain ensimmäiset kosketukset joskus 12-13 -vuotiaana kun teimme muutaman kaverin kanssa kaitafilmikameralla leffaa. Toimintapainotteinen juttu oli, jännitystä ja väkivaltaakin, autokohtaukset pienoismalleilla, mykkää tietenkin. Raina taitaa olla edelleen olemassa, sitä katseltiin luokkajuhlissa joskus paljon myöhemmin. Toista leffaa tehtäessä minut vapautettiin kaikista tehtävistä, lieneekö alkanut ohjaajus pukata läpi.

Mitenkäs filminteko alkoi?

Aloitin Taideteollisessa -89 ja kun olin ehtinyt kirjoittaa joitakin käsikirjoituksia jo ennen sitä, sain rivakan alun. Ensimmäisen palkallisen televisioelokuvan ohjasin jo ensimmäisen opiskeluvuoden keväällä. Siitä asti tekemistä on riittänyt, pitkään television puolella, sittemmin myös pitkän elokuvan. "Hymypoika" oli ensimmäinen leffaprojekti, joka sai rahoituksen, sitä edeltäneet seitsemän joutivat joko hyllyyn tai tehtiin televisiolle minisarjoina.

"Ganes" -elokuvassa pääsin näyttämään haagalaisia

juuriani, kun ohjaajan oikeudella muutin alun perin Herttoniemen kouluun suunnitellun kohtauksen Hurriganesien koulukonsertista Pohjois-Haagan yhteiskoulun voimistelusaloon. Otin tällä revanssia, koska kyseinen oikeasti toteutunut konsertti, parikin, jäi minulta aikanaan omaa arkuuttani väliin ja olen siitä saanut kuulla rohkeammilta kavereiltani jälkeensä.

Hurriganes-elokuvan teko oli todella mielenkiintoista, koska bändi oli aikanaan aivan poikkeava ilmiö Suomessa ja itsekin miellyn sen musiikkiin jo nuorukaisena.

Mitenkäs tällä hetkellä, mitä on työn alla?

Ohjaan liikkeelle ensi syksynä Ylen TV 2:ssa alkavan suursarjan, vielä nimeättömän, joka tulee televisiosista kolmena iltan viikossa. Ensi vuonna ohjaan Härmä-nimisen pitkän elokuvan, joka tapahtuu 1800-luvun puolivälin Pohjanmaalla, puukkovallan aikaan. Sitä seuraavaksi kaavailmani trilleri on myös kirjoituspöydällä, samoin kuin erittäin mielenkiintoinen sota-aikaan sijoittuva televisiosarja.

Mitenkäs suhtaudut nyt Haagaan?

Haagasta minulla on erittäin lämpimät muistot. Se oli oikein hyvä paikka olla lapsi ja nuori. Edelleen aika ajoin, kun ajelen idästä kotiin, teen ketunlenkin ja ajelen tuttuun kulmien kautta. Ja joka kerta, kun uusia ihmisiä tavatessa tulee puheeksi alkuperä, olen aina Haagasta. Nimenomaan Pohjois-Haagasta.

KK

Marko Ahavalle Haagalainen-lehden kiitokset haastattelun käytännön järjestämisestä.

Painopiste soveltuvuuskokeisiin ja opiskelupaikkojen lisäämiseen!

Yliopistojen pääsykokeiden poistamisedotus puhuttaa. Ja syystäkin. Ongelman ydin ei ole välivuosi tai pääsykokeisiin valmistautumisaika, vaan se että ylipäätään nuoria kiinnostavia opiskelupaikkoja on liian vähän. Siihen ei auta pääsykokeiden poistaminen. Pääsykokeiden kehittäminen on silti ajankohtaista.

On pelottavaa ajatella, että esimerkiksi kasvatus-, hoito- ja opetusaloilla ei olisi soveltuvuuskokeita. Toisen asteen lähihoitaja-

koulutukseenkin on matematiikan, suomen kielen ja englannin koe sekä soveltuvuustesti ja haastattelu. Enemmänkin soveltuvuuskokeita voisi lisätä useammille yliopistotutkintoa vaativille aloille, jotta vääriä valintoja ja sitä kautta keskeyttämisä ei tulisi. Läheskään kaikista yliopistotutkinnon suorittaneista ei kuitenkaan tule ensisijaisesti tutkijoita.

Nopeammin työelämään tavoite ei yliopiston pääsykokeen poistamisen kei-

noilla toteutuisi. Maksulliset preppauskurssit ylioppilaskirjoituksia varten vain siirtyisivät lukioaikaan. Luokitusta käytäisiin pitempään parempia arvosanojen toivossa ja ylioppilaskirjoitusten arvosanojen korotukset voisivat viedä useitakin vuosia lisää. Entä jo aiemmin ylioppilaksi kirjoittaneet yliopistohakijat; pitäisikö heidänkin mennä takaisin koulun penkille korottamaan ylioppilastutkinnon arvosanojaan? Moni nuori elää vahvaa murrosta

ja kasvuvaihetta lukion aikana. Tuohon aikaan ei kannata lisätä paineita entisestään.

En ymmärrä, miksi pitäisi paheksua lukion jälkeistä välivuotta työelämässä tai ulkomailla vietetynä aikana. Näin moni meistä vanhemmistakin on saanut tehdä. Parempi hyvin käytetty välivuosi lukion jälkeen kuin lukion pidettyminen 4-5 vuodeksi. Kaikki nuoret eivät välivuotta halua ja osalle riittäisi vähempikin. Olisikin jär-



kevää lisätä opiskelun aloituspaikkoja, jotka alkaisivat tammikuun alusta. Myös

korkea-asteella.

Tiukka opiskeluputki ja kiirehtiminen suoraan työelämään voi tuottaa osaltaan kiirettä pois putken toisesta päästä eli eläkkeelle. Opiskelun oikea-aikainen ja riittävä tuki on paras tie myös työelämään – kaikilla opiskeluasteilla.

Sirkku Ingervo lukiolaisen äiti opinto-ohjaaja, erityisopettaja kaupunginvaltuutettu (Vihr.)